

[Holger Eriksen.]

belånt — blot med den tilføjelse, at skøde-ejeren tilegner sig det, som långiveren taber ved kronetorringelsen.

Jeg holder mig til påstanden om, at jorden skal være værdifast i forhold til kroneværdien, og det er da også det primære i oppositionens påstand. Men når det nu er en kendsgerning, at kroneværdien siden 1950 er dalet med 25-30 pct., måske endog ifølge en international opgørelse, jeg har set, med et betydelig lavere tal, medens man for det samme tidsrum giver konjunkturtillæg på 55-65 pct., fremgår det klart heraf for det første, at man ikke beskatter konjunkturstigningen, og for det andet, at man også undlader at beskatte en væsentlig del af den prisstigning, der går ud over konjunkturstigningen, og at det derfor er uden forbindelse med de faktiske forhold, når man taler om, at der gøres attentat på jordens værdifasthed.

Det ærede medlem konkluderer — jeg beder om tilladelse til et kort citat af Dagens Nyheder fra den 1. juli —:

„Det er let at se, at denne vej — én gang betrådt — inden længe vil føre til, at jord ikke længere er værdifast, men at jordens værdi vil komme til at følge møntforringelsen — inflationen — ved at det offentlige tilegner sig gennem grundstigningsskylden den formelle værdistigning af jord, der er en følge af møntens fremadskridende forringelse.“

På et tidspunkt, da man giver konjunkturtillæg på omtrent det dobbelte af kronens værdifald, tør man nok betegne den slags som en agitatorisk frase uden skygge af forbindelse med virkeligheden.

Det ærede medlem siger i samme artikel, at en sådan lovgivning utvivlsomt er stridende mod de tanker, som grundlovgiverne såvel i 1849 som i 1953 gjorde sig med hensyn til ejendomsbeskyttelsesparagraffen. Jeg må naturligvis indrømme, at jeg ikke har haft personligt samkvem med grundlovgiverne fra 1849; jeg tør derfor i modsætning til det ærede medlem ikke udtale

mig om deres lønlige tanker. Med hensyn til grundlovgiverne i 1953 ligger det imidlertid anderledes. Til dem hører vel alle, der var med til at vedtage loven, i hvert fald alle, der havde sæde i den forudgående kommission og i udvalget, og jeg kan forsikre, at jeg aldrig nogen sinde har bemyndiget det ærede medlem til at redegøre for, hvilke tanker jeg havde om den nævnte paragraf. Det havde vel derfor været mere korrekt, om det ærede medlem havde sagt: nogle af grundlovgiverne, eller måske rettere: enkelte af grundlovgiverne, for ikke at sige det helt korrekte: at det ærede medlem selv havde haft andre tanker om denne paragraf. Den omstændighed, at det ærede medlem føler sig foranlediget til at tale på alles vegne uden nogen berettigelse til det, synes jeg giver et nyt billede af de agitatoriske overdrevelse, som oppositionen i denne sag har følt sig foranlediget til at anvende, simpelt hen fordi man manglede reelt angrebsstof.

I øvrigt anbefaler jeg lovforslaget til vedtagelse.

Axel Kristensen: Der vil næppe være nogen grund til at gentage, hvad jeg sagde ved anden behandling, og jeg skal derfor holde mig til drøftelserne i udvalget mellem anden og tredje behandling.

Vi modtog i udvalget en deputation fra De samvirkende danske Landboforeninger, der meget stærkt henstillede til folketinget, at almindelig jord, der dyrkes, bliver fritaget for at betale grundstigningsskyldafgift. Til dette formål foreslog landboforeningerne, at jord, der ikke ansættes højere end resultatet af prøvevurderingerne for bedste jord — og det er 3 700 kr. pr. ha — fritages for grundstigningsskyld. Til trods for at alle regeringspartierne — og særlig den radikale ordfører, det ærede medlem hr. Aage Fogh — siger, at denne lov ikke tilsigter, at almindelig landbrugsjord skal belægges med grundstigningsskyld, nægtede alle tre partier på forespørgsel fra os at medvirke til en sådan